

Vào một buổi sáng mùa thu, Alexis Gheria thức giấc trong một trạng thái trì trệ cực độ. Nàng nằm trơ ra hơn một phút, đôi mắt đen huyền nhìn thẳng lên phía trần nhà. Nàng cảm thấy mệt mỏi quá chừng. Chân tay nàng hình như bị bọc trong một lớp chì. Có lẽ nàng đau mắt. Phải nhờ Petre khám bệnh xem sao. Cổ hít một hơi yếu đuối, nàng từ từ chống khuỷu tay ngóc dậy.

Bất chợt, Gheria rú lên.

Trong phòng ăn sáng, bác sĩ Petre Gheria giật mình rời tờ báo nhìn lên. Trong khoảnh khắc ông đẩy chiếc ghế ra sau, quăng khăn ăn lên bàn, chạy vội về phòng giữa nhà. Ông lao nhanh qua căn phòng trải thảm đỏ và nhảy lên cầu thang từng hai bước một.

Ngồi ở đầu giường, Alexis kinh hoàng nhìn lên người mình: một vết máu đọng lại. Bác sĩ Gheria ra hiệu đuổi người tớ gái đứng lặng người ở cửa phòng há hốc miệng nhìn bà chủ. Ông đóng cửa và vội quay lại với vợ. Nàng hỗn hển:

- Petre!

- Từ từ em ạ!

Ông đỡ vợ nằm ngửa ra trên chiếc gối hoen máu.

- Petre, cái gì vậy anh? - Nàng khẩn khoản.

- Cứ nằm yên đi em - Ông ta đưa tay lướt ngang ngực vợ, dò xét. Bỗng nhiên ông nín thở. Nghiêng đầu vợ qua một bên, ông kinh hoàng nhìn ngầy dại vết thương nhỏ trên cổ nàng và dải máu ươn ướt hấy còn tuôn ra từ đó.

- Trời ơi, cổ họng em!

- Không, đó chỉ là...

Bác sĩ Gheria không nói hết câu ông biết rõ đó là cái gì. Alexis bắt đầu run rẩy :

- Trời ơi! Trời ơi!

Bác sĩ Gheria đứng dậy quàng quần bước vào phòng rửa mặt. Ông mở nước vòi rồi quay vào chùi vết máu. Chỗ bị thương bây giờ đã rõ, hai vết như kim châm, sát tĩnh mạch cổ. Khi bác sĩ Gheria sờ vết thương, vợ ông rống lên và quay mặt đi.

- Em nghe anh này - Ông ta nói có vẻ bình tĩnh - Chúng ta nhất định không chịu tin mê tín dị đoan nghe em. Em có...

- Em sắp chết tới nơi rồi.

- Alexis, em có nghe anh không? - Ông nắm chặt hai bàn tay vợ.

Nàng quay mặt lại, nhìn ông với cặp mắt trắng dã. Nàng hỏi :

- Anh cũng biết đó là cái gì rồi chứ?

Viên bác sĩ nuốt nước bọt. Ông cảm thấy hương vị tách cà phê buổi sáng còn sót lại trong miệng :

- Anh biết có lẽ nó là gì. Chúng ta rồi cũng phải biết điều gì có thể xảy ra. Tuy nhiên...

- Em chết tới nơi rồi.

Gheria nắm lấy tay vợ, bóp thật chặt :

- Alexis, không ai có thể cướp đoạt em của anh nổi đâu.

Solta là một ngôi làng với ngàn dân ở chân dãy núi Bihor, Rumani. Đây là một nơi với những truyền thống hắc ám. Dân chúng mỗi khi nghe chó sói tru xa xa là không cần suy nghĩ gì thêm, vội làm dấu thánh giá. Trẻ con thì thay vì hái hoa, hái lá lại lo nhặt tỏi mang về để ở cửa sổ. Trên cửa mỗi nhà đều có vẽ một chữ thập. Và tai ương do quỷ hút máu gây ra cũng thông thường như tai ương của những bệnh tật hiểm nghèo. Lúc nào chúng cũng lang thang ở đâu đó.

Bác sĩ Gheria nghĩ mông lung về những chuyện đó trong lúc ra đóng cửa sổ căn phòng của vợ. Trên đỉnh núi xa xa lập lòe mấy đốm lửa. Chẳng bao lâu trời sẽ tối hẳn và dân chúng ở Solta đều đóng chặt cửa những ngôi nhà để được bảo vệ bằng

đám tối của họ. Gheria biết mọi người đều đã rõ những gì xảy ra cho vợ chồng ông. Chị bếp và chị tớ lo tăng trên đã xin nghỉ việc. Nhờ sự cứng cỏi của lão quản gia Karel mà họ mới chịu ở lại. Nhưng rồi cũng chẳng được bao lâu. Trước quỷ hút máu người thì không còn lý trí, lý luận gì nữa hết.

Ông đã thấy điều đó ngay từ buổi sáng ông ra lệnh tìm xem trong phòng bà chủ có con vật nào mang nọc độc hay không. Đám người làm rón rén bước vào làm như căn phòng trải đầy trứng, mắt thì trắng dã như không có con người, tay chân thì luỳnh quỳnh. Vì họ biết chắc là chẳng có con bọ, con trùng nào ở trong phòng cả. Gheria cũng vậy. Nhưng ông vẫn nổi giận trước sự nhút nhát của họ, và càng giận dữ ông càng làm họ sợ hơn.

Rời cửa sổ, ông quay lại mỉm cười và nói :

- Và bây giờ thì chẳng có ai có thể vào phòng này đêm nay nữa.

Ông ngưng lại khi nhận ra nét khùng khiếp trong đôi mắt vợ. Ông cố vớt vát :

- Không có gì vô nổi đâu em ạ.

Alexis nằm yên không động đậy, một tay xanh mét gác trên ngực, nắm chặt râu chuối thánh giá nàng mới lấy trong hộp nữ trang ra. Đã lâu lắm nàng không đeo râu chuối này, từ khi ông tặng nàng râu chuối nạm kim cương nhân dịp lễ thành hôn của hai vợ chồng. Đúng là cái nguồn gốc quê mùa đã khiến trong lúc kinh hoàng này, nàng tìm sự bảo vệ ở râu chuối thánh giá đơn giản thừa xa xưa. Nàng trẻ con quá, Gheria âu yếm mỉm cười nhìn vợ.

- Em không phải vậy, em ạ. Tối nay thế nào em cũng được ngủ yên.

Mấy ngón tay nàng vội bấu chặt râu chuối hơn.

- Không, em cứ đeo nếu em thích. Anh muốn nói tối nay anh sẽ ở suốt đêm cạnh em.

- Anh sẽ ở với em?

Ông ngồi xuống giường và nắm tay vợ.

- Thế em nghĩ là anh có thể bỏ em một lúc nào đó một mình à?

Nửa giờ sau nàng đã ngủ say. Bác sĩ Gheria kéo một chiếc đến ngồi cạnh giường. Ông tháo kính ra, lấy tay trái xoa nắn sống mũi. Rồi ông thở dài ngẫm vợ. Nàng đẹp quá. Nhịp thở của bác sĩ Gheria trở nên dồn dập. Ông tự nhủ : "Làm quái gì có quỷ hút máu".

Có tiếng nện thình thịch ở xa xa. Bác sĩ Gheria lẩm bầm trong giấc ngủ, các ngón tay ông co rút. Tiếng động lớn dần, và một giọng nói hoảng hốt phát ra trong khoảng tối:

- Thưa bác sĩ!

Gheria bật dậy. Trong khoảnh khắc ông bối rối nhìn về phía cửa ra vào khoá chặt.

- Thưa bác sĩ Gheria - Karel hỏi lại.

- Cái gì vậy?

- Thưa, yên ổn cả chứ ạ?

- Phải, mọi việc...

Bác sĩ Gheria khàn tiếng hét lên, nhảy bật về phía giường. Trên người Alexis, một vết máu gôm ghiếc bao phủ ngực và cổ nàng.

Karel lắc đầu:

- Thưa ông, cửa dù có đóng chặt cũng không thể ngăn được các linh hồn.

Ông ta đứng đó, cao lớn và lỏng lẻo, bên cạnh cái bàn nhà bếp, trên có đám đồ bằng bạc mà ông ta đang lau chùi khi Gheria bước vào.

- Ma quái có thể biến thành hơi khói chui qua nỗi mọi kẽ hở dù nhỏ tới đâu đi nữa.

- Nhưng còn xâu chuỗi thánh giá! - Gheria kêu lên.

- Xâu chuỗi này vẫn còn nguyên ở cổ mà, không bị đục tới. Trừ việc... có dính

máu. - Ông nói thêm, giọng buồn nản.

- Điều này tôi cũng không hiểu nổi - Karel nghiêm nghị trả lời - Lẽ ra râu chuổi phải bảo vệ bà.

- Nhưng tại sao tôi không thấy gì hết vậy?

- Hơi hám quý hút máu đã làm ông hôn mê. Kể ra ông cũng may mắn lắm mới không bị tấn công luôn đó.

- Tôi không nghĩ là mình may mắn - Bác sĩ Gheria đấm mạnh tay, nét mặt như một người mới phạm tội. Ông hỏi :

- Tôi làm gì bây giờ hả Karel?

- Thưa, đem tôi ra treo - Ông già trả lời - Treo khắp các cửa sổ và cửa ra vào. Đừng để sót một khe hở nhỏ nào không có tôi.

Gheria bối rối gật đầu :

- Suốt đời tôi, chưa bao giờ tôi gặp chuyện này - Ông buồn rầu nói tiếp - Và bây giờ thì chính vợ tôi...

- Tôi thì đã thấy rồi. Chính tôi đã có dịp hạ một trong những con quý đó ngay tại nhà mồ của hắn.

Gheria có vẻ ghê sợ :

- Cọc gỗ nhọn... ?

Ông già chậm rãi gật đầu.

Gheria nuốt nước bọt :

- Cầu trời để lần này ông cũng có dịp cho con quý yên nghỉ đời đời.

- Petre.

Nàng có vẻ yếu đuối hơn, rên rỉ không ra lời. Gheria cúi xuống vợ :

- Gì hả em?

- Tối nay nó sẽ trở lại nữa.

- Không! - Ông quả quyết lắc đầu - Nó không thể trở lại. Đám tôi sẽ cản nó.

- Xâu chuỗi thánh giá của em lẫn cả anh đã không thực hiện nổi điều đó.

- Nhưng củ tỏi làm được. Và hơn nữa em thấy không? - Ông chỉ vào chiếc bàn ngủ cạnh giường :

- Anh đã sai tụi nó đi mua cà phê đen. Đêm nay anh nhất định không ngủ.

Nàng nhắm mắt, một nét đau đớn thoáng hiện ra trên khuôn mặt tái mét của nàng.

- Em chưa muốn chết. Đừng để em chết nghe Petre.

- Em không sao đâu. Anh hứa với em con quái vật sẽ bị tiêu diệt.

Alexis yếu ớt rùng mình. Nàng thì thào :

- Nhưng có cách nào đâu, Petre?

- Chắc chắn rồi sẽ có cách em ạ - Ông trả lời.

Bên ngoài, bóng đêm lạnh lẽo và nặng nề vẫn bao phủ ngôi nhà. Bác sĩ Gheria đến ngồi cạnh giường và bắt đầu chờ đợi. Không đầy một tiếng sau, Alexis chìm đắm vào một giấc ngủ say. Bác sĩ Gheria nhẹ nhàng thả tay ra, rút cho mình một tách cà phê. Vừa nhấp từng ngụm cà phê nóng, ông vừa ngó quanh phòng. Cửa sổ khép chặt, mọi khe hở đều có tời che lấp và xâu thánh giá trên cổ Alexis. Ông gật gù. Ông nghĩ thế nào cũng thành công. Con quỷ hút máu sẽ không còn tác yêu tác quái được nữa.

Viên bác sĩ tiếp tục ngồi đó, chờ đợi và nghe ngóng chính hơi thở của mình.

Bên ngoài chưa gõ đến tiếng thứ hai, bác sĩ Gheria đã ra tới cửa.

- Michael! - Ông ôm lấy chàng thanh niên - Ồ Michael, tôi biết thế nào anh cũng tới.

Ông hồi hả đưa bác sĩ Vares tới phòng sách của mình. Bên ngoài bóng đêm mới vừa biến dạng.

- Không hiểu dân làng biến đi đâu hết vậy - Vares hỏi - Trên đường tới đây tôi không hề thấy bóng một người nào.

- Họ nằm bẹp trong nhà vì kinh hoàng chứ đâu. Đám người làm của tôi cũng vậy, trừ một tên.

- Ai vậy?

- Karel, người quản gia. Ông ta không ra mở cửa vì đang ngủ. Tội nghiệp ông ta, ông ta già quá mà phải làm công việc thế cho năm người một lúc - Bác sĩ Gheria bấu chặt lấy tay bác sĩ Vares - Michael à, chắc anh không thể ngờ được là tôi hài lòng biết chừng nào khi gặp được anh.

Vares bối rối nhìn ông ta :

- Tôi đến ngay khi nhận được thư anh.

- Và tôi rất lấy làm cảm kích trước việc đó. Tôi biết từ Cluj tới đây khá xa và đi đường mệt mỏi lắm.

- Có chuyện gì không hay vậy anh? Trong bức thư anh chỉ nói...

Gheria vội vã kể cho ông khách nghe tất cả những gì xảy ra trong tuần qua.

- Michael à, tôi không muốn phát điên luôn. Coi bộ chẳng có gì hiệu quả cả. Tôi, thập tự giá, gương soi, nước đều vô hiệu. Mà không, không nên nói vậy. Nhưng đó không phải là điều mê tín dị đoan hay tưởng tượng. Đó là chuyện đã xảy ra. Một con quỷ hút máu đang hủy hoại nàg. Mỗi ngày nàg lại đang chìm sâu trong cái tình trạng hôn mê chết chóc...

Gheria nắm chặt tay :

- Và tôi vẫn chưa hiểu gì cả - Ông ta chán nản thì thầm - Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Tới ngồi đây đi anh - Bác sĩ Vares đẩy ông bạn lớn tuổi về phía một chiếc ghế, đảm chiều ngấm khuôn mặt tái mét của ông ta. Và bút rút bắt mạch cho Gheria.

- Không lo cho tôi - Gheria phản đối - Chính Alexis mới là người chúng ta phải giúp đỡ - Ông ta chột vắt cánh tay run rẩy qua mắt và nói - Nhưng bằng cách nào bây giờ?

Ông không kháng cự khi chàng trai trẻ tuổi cởi nút áo và khám qua ngực ông ta.

- Cả anh nữa - Vares chán nản thốt lời.

- Có gì quan trọng đâu? - Gheria nắm tay chàng trai trẻ tuổi - ông bạn ơi, hãy nói là không phải tôi. Lẽ nào tôi lại làm chuyện ghê tởm đó đối với nàng?

Vares tỏ ra bối rối :

- Anh ư? Nhưng...

- Tôi biết, tôi biết. Tôi, chính tôi cũng bị tấn công. Nhưng không có gì xảy ra sau đó cả. Michael, đây là một cái giống vật khủng khiếp gì mà lại không thể ngăn chặn được nhỉ? Từ nơi tối tăm nào nó đã hiện ra vậy kìa? Tôi đã cho lục soát khắp quanh vùng, từng tấc đất một, mọi nghĩa địa đều bị khám xét, mọi hầm mộ đều bị kiểm tra. Không có căn nhà nào trong làng là tôi lại chưa xét qua. Tôi xác nhận lại là không có một căn nhà nào, Michael ạ. Vậy mà vẫn có một cái gì, một cái gì tấn công chúng tôi mỗi đêm và tước đoạt dần đời sống của chúng tôi. Cả làng bị chìm đắm trong nỗi khủng khiếp - và cả tôi nữa. Vậy mà tôi vẫn chưa trông thấy, chưa nghe thấy con quái vật ấy. Và mỗi sáng tôi lại thấy người vợ yêu dấu của tôi...

Khuôn mặt Vares lúc này đã méo đi và tái mét. Chàng nhìn chăm chăm người bạn lớn tuổi.

- Tôi phải làm gì bây giờ đây hả ông bạn? - Gheria nài nỉ - Tôi phải làm gì để cứu nàng bây giờ?

Vares không biết trả lời ra sao.

- Chị ấy bị... như thế này đã bao lâu rồi?

Vares hỏi. Và chàng không thể nào rời mắt khỏi khuôn mặt trắng bệch của Alexis.

- Lâu rồi, và sự suy yếu tiếp diễn không ngừng nghỉ.

Bác sĩ Vares đặt bàn tay nhão nhoẹt của Alexis xuống và hỏi:

- Sao anh không cho tôi biết sớm hơn?

- Tôi tưởng tôi có thể tự đối phó nổi - Gheria yếu đuối đáp lại - Nhưng lúc này thì tôi biết... không thể được rồi.

Vares rùng mình :

- Nhưng, chắc chắn là...

- Chẳng còn gì để làm hơn nữa. Mọi phương cách đều đã được mang ra thử, tất cả mọi phương cách.

Gheria chợt quay ra cửa sổ thì thầm nhìn đăm đăm màn đêm đang xuống dần.

- Và bây giờ nó lại trở lại - Ông thì thào - Và chúng tôi không có gì để nương tựa trước nó.

- Không đâu, Petre - Vares gượng nở một nụ cười tươi tỉnh và đặt tay lên vai ông bác sĩ lớn tuổi - Tôi sẽ canh chừng chị ấy đêm nay.

- Vô ích.

- Không đâu anh ạ - Vares nóng nảy trả lời - Và bây giờ anh phải đi ngủ cái đã.

- Tôi nhất định không rời nàng đâu.

- Anh cần nghỉ ngơi mà.

- Nhưng tôi không thể bỏ đi. Tôi nhất định không rời nàng.

Vares gật đầu :

- Dĩ nhiên, chúng ta chia nhau thức canh vậy.

Gheria đồng ý :

- Chúng ta có thể thử xem sao - Nhưng coi bộ trong giọng nói của ông ta không có chút hy vọng nào.

Khoảng hai mươi phút sau, ông trở lại với một bình cà phê nóng bốc hơi nghi ngút, nhưng khó ai ngửi được mùi vị ra sao trong bầu không khí nồng nặc mùi các cụm tỏi treo khắp mọi nơi. Một nhọc hướng về chiếc giường, Gheria đặt tay xuống. Bác sĩ Vares đã kê một chiếc ghế bên cạnh giường.

- Tôi canh trước, còn anh ngủ đi, Petre.

- Không ăn thua gì đâu - Vừa nói Gheria vừa trút cà phê ra.

- Cám ơn anh - Vares thì thảo nhận ly cà phê. Gheria gật đầu và rót cho mình một tách khác trước khi ngồi xuống.

- Tôi không biết Solta rồi sẽ ra sao nếu con quái vật này không bị tiêu diệt. Dân chúng đều bị tê liệt vì sợ hãi.

- Thế nó... có xuất hiện ở nơi nào khác trong làng nữa không? - Vares hỏi.

Gheria kiệt quệ thở dài :

- Nó cần gì phải đi đâu. Nó đã tìm thấy tất cả những gì... nó thèm muốn trong nhà này rồi còn gì.

Ông ta buồn bã đưa mắt nhìn Alexis.

- Khi chúng tôi bỏ đi, nó cũng sẽ bỏ đi. Dân chúng biết rõ và họ đang mong đợi điều này.

Vares đặt cái tách xuống và đưa tay xoa mắt

- Chúng ta, những người thực hành một ngành khoa học, không thể nào...

- Khoa học có ảnh hưởng gì tới nó đâu - Gheria trả lời.

- Khoa học còn chưa chịu công nhận sự hiện hữu của chúng mà. Chúng ta có thể đưa tới phòng này những nhà khoa học thượng thặng trên thế giới và họ sẽ nói : "Các bạn ơi, các bạn đã bị lừa gạt rồi. Làm gì có quỷ hút máu. Tất cả chỉ là lừa bịp".

- Ấy thế mà vẫn có đấy, Michael ạ. Tôi tin tưởng rằng về mặt này khoa học đành phải chịu bất lực...

Gheria ngừng lại và chăm chú nhìn chàng trai trẻ tuổi. Ông ta hỏi :

- Michael?

Hơi thở của Vares chậm và nặng nề. Đặt chiếc ly còn đầy nguyên cà phê xuống, Gheria đứng dậy tiến về phía Vares đang ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế. Ông ta bật mí mắt chàng trai trẻ tuổi lên nhìn lướt qua con người trắng dã, rồi rút tay lại. Chất thuốc tác dụng mau quá, ông ta nghĩ và cũng hữu hiệu lắm. Vares sẽ bất tỉnh lâu hơn là thời gian cần thiết.

Tiến tới chiếc tủ, ông lấy xắc đồ nghề của mình xuống và mang nó tới giường. Ông lấy ống chích hút một ống đầy máu của Alexis. Cũng may đây là lần lấy máu cuối cùng. Sát trùng vết thương xong, ông mang ống chích tới phía Vares và bơm hết qua cặp môi và kẽ răng miệng chàng trai trẻ tuổi.

Xong xuôi, ông bước vội ra cửa. Trở lại với Vares, ông đỡ chàng dậy, khiêng ra khỏi phòng khách. Karel sẽ không thức nổi vì lượng nhỏ thuốc trong thức ăn của ông ta. Gheria thận trọng bước từng bước một xuống nhà Vares khá nặng. Trong góc tối nhất của hầm nhà đã có sẵn một chiếc quan tài bằng gỗ, chờ đợi chàng trai trẻ. Chàng ta sẽ nằm yên ở đây cho đến sáng hôm sau khi ông bác sĩ gần quần trí Petre với một gợi ý bất chợt sai Karel tìm trên trần nhà và hầm nhà xem có thể có...

Mười phút sau Gheria đã trở lại phòng ngủ thăm mạch Alexis. Mạch đã khá mạnh,

nàng sẽ hồi phục. Nỗi khủng khiếp đau đớn và dày vò vừa qua cũng đủ để trừng phạt nàng rồi. Còn về phần Vares...

Bác sĩ Gheria cười một cách khoái trá lần đầu tiên kể từ khi Alexis và ông trở về nhà từ làng Kluj vào cuối mùa hè qua. Hỡi các thần linh trên cõi thiên đàng chắc chư vị cũng thích thú khi ngắm nhìn lão Karel cầm thanh gươm nhọn đâm ngay tim tên khốn nạn chuyên cuỗm vợ người khác Michael Vares chứ nhỉ?